

Så er vi i gang igen

jun 6, 2020 | [Carlsens Klumme](#)

Jan Carlsen

DBU Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent

06-06-2020

Så lykkedes det langt om længe at komme i gang med Superligaen igen, efter at vi alle har stået og skrabet i jorden i flere måneder. Opstart efter en lang pause er altid en svær størrelse, men i hvert fald for mig var det en glædelig overraskelse. Jeg havde faktisk ikke forventet det kvalitetsniveau, som vi fik. Spillerne var nærmest som køer, der blev sat på græs efter vinteren, der var fuld fart over feltet, og selv om det var tydeligt, at der skulle bankes lidt rust af hist og pist, var der mange gode detaljer og frem for alt positiv fodbold.

Kreativiteten hos arrangører og fanklubber var også stor, og det var tydeligt, at man havde gjort sig stor umage for, at også spillerne skulle have en god oplevelse og ikke bare et dræbende tomt stadion. Virkemidlerne var yderst forskellige, men så forskellige de end var, fungerede de fint som set på TV. Selv den forkætrede dåselyd var en positiv overraskelse. Her er det uden tvivl personlig smag og behag, og som udgangspunkt foretrækker jeg selv den ægte vare, altså det, som spillerne oplever og fungerer under. Men som baggrundstapet synes jeg, at det fungerede efter hensigten – uden at blive hverken malplaceret, distraherende eller dominerende.

Det var ikke kun spillerne, der lige skulle have banket lidt rust af – det skulle dommerne også. Der indtraf ikke de store katastrofer – jo bevarer, det kan godt være, at der smuttede et enkelt straffespark i farten, men hvis man sammenligner med, hvad vi ofte møder ved opstart efter f.eks. en lang vinterpause, var det billigt sluppet. Rusten var nok mest synlig for feinschmeckere – spørgsmål som timing, koncentration, hårfine vurderinger af grænsesituationer osv., men generelt kunne man sagtens være indsatsen bekendt, og det var i hvert fald tydeligt, at pausen ikke bare var blevet tilbragt henslængt i hængekøjen.

En anden gruppe, der også i enkelte tilfælde syntes at have brug for at smøre maskineriet for lige at komme i fulde omdrejninger, var journalister og kommentatorer. Sådan noget skal man jo ikke slynge ud uden at komme med et par sksempler, så de kommer her. Igen var ingen af dem katastrofer, men snarere unøjagtigheder – problemet er bare, at når de blæses ud i æteren af eksperter, tror den sagesløse læser eller seer på det, og så kan vi andre kæmpe en brav kamp bagefter for at få overbevist befolkningen om, hvordan tingene hænger sammen.

I kampen mellem Esbjerg og AaB er der i 1. halvleg en situation, hvor målmand Rinne har grebet bolden, og hvor Yakovenko forsøger at pille bolden fra ham med foden bagefter. Helt oplagt et forsøg på at forhindre målmanden i at frigive bolden til spil. Det er så simpelt med målmanden: når han har bolden under kontrol og har seks sekunder til at skille sig af med den, kan ingen anden spiller i det tidsrum på lovlig vis få bolden fra ham. Der blev da også helt korrekt dømt et indirekte frispark, men bag mikrofonerne ville man meget gerne have hægtet en advarsel på, og på formuleringerne lød det, som om det skulle der altid ske ved denne type forseelser.

Og her bliver jeg nødt til at sætte min store størrelse 45 ned og sige, at nej, det skal der ikke. Advarslen

skal falde, hvis handlingen bremser et lovende angreb, f.eks. hvis målmanden kunne sætte en ualmindelig lovende omstilling i gang (der skal trods alt noget til at karakterisere en aflevering fra eget straffesparksfelt som 'et lovende angreb'). Hele banen var ikke i synsfeltet på TV-billederne, så jeg kan ikke sige, om det ville have været tilfældet – men der er i hvert fald ikke nogen automatik i advarslen. Naturligvis kan man også forestille sig, at forsøget på at pille bolden fra målmanden er så heftigt, at forseelsen i sig selv skal indbringe et kort, eller at hele aktionen var så outreret, at vi taler om usportslig opførsel.

I kampen mellem AGF og OB var Nicolai Poulsen i en duel oppe med en meget høj og strakt arm i hovedhøjde mod en OB-spiller og fik en advarsel. Kommentatorparret flirtede en del med et rødt kort, inden kollega Tøfting fra kulissen heldigvis kom til undsætning og fik videregivet de forløsende ord. Dette var helt rigtigt nemlig et puf og ikke et slag, og skal vi have fat i en udvisning, skal forseelsen være begået med unødigt stor kraft, typisk vurderet ved voldsomheden og farten i det sving, der er i armen – eller også skal kontaktstedet være mere rent i ansigtet, så der virkelig er tale om, at modspilleren udsættes for fare. I den korte udgave: armen skal bruges som våben.

I samme kamp skete der i øvrigt det, at da Nicklas Helenius pandede et ualmindelig flot sejrsmål ind, var der faktisk to bolde på banen, idet der i modsatte side af straffesparksfeltet (og langt ude) lå en ekstra bold helt stille. En kuriositet – men her til gengæld ros til TV-holdet for ikke at forfølge det yderligere. To bolde på banen er i princippet i orden, forudsat at den ekstra bold ikke har nogen indlydelse på begivenhederne. Og det havde den ikke her.

Det seneste par ugers skrækkelige begivenheder i USA har også ramt fodboldloven, efter at diverse spillere er kommet med støtteerklæringer til George Floyd – og her var det primært i Tyskland, at journalisterne faldt i med begge ben. I kampen mellem Paderborn og Dortmund scorede Jadon Sancho for Dortmund, tog sin trøje af i den klassiske scoringsjubel – og afslørede dermed en støtteerklæring på sin undertrøje. Han fik sin advarsel, og så var fanden løs. Der var endda en talsmand for en anti-racismeorganisation, der svingede sig op til at sige, at fodboldloven var helt ude af trit med virkeligheden. Suk. Det er ikke mange uger siden, at jeg var rundt om problemet på denne plads, men vi tager den lige kort igen. En

scoringsjubel må ikke overskride de almindelige grænser for opførsel på en fodboldbane – og der er en håndfuld tilfælde, som skal medføre en advarsel, bl.a. at tage trøjen af. Det er altså en 'skal gives'-advarsel, ikke en 'kan gives'. Det er den ene side af sagen. Den anden er, at spillerne ikke må fremvise politiske, religiøse eller personlige budskaber på deres udstyr, herunder undershirts (og undershorts – tak, Bendtner). Det er til gengæld ikke en forseelse, der skal koste advarsel – men dommeren skal indberette det, hvis han registrerer det, og en disciplinærinstans kan også tage sagen op selv, hvis de opdager det. Uanset sympati kan man jo ikke begynde at sortere i, hvilke politiske budskaber, der er tilladt og hvilke ikke – det åbner nogle helt andre problemer og angrebsflanker. Så pointen er, at advarslen slet ikke har noget med undertrøjebudskabet at gøre – og hvad der derefter måtte ske disciplinært, er en anden historie. Også i Tyskland løb Schalkes Weston McKennie rundt med et lille diskret armbind (og han var ikke anfører) med George Floyds navn på. Hundesvært for dommeren at se – men igen er det i givet fald udelukkende en disciplinær sag.

Herhjemme fangede et vakst TV-kamera også en tilsvarende erklæring på Hobros Emmanuel Sabbis undertrøje, da han løftede op i trøjen for at tørre sveden af panden, da han havde været en tur i græsset. Det er ikke i sig selv forbudt at have ting og sager skrevet på sin undertrøje – bare man ikke demonstrativt viser det frem. Jeg vil tro, at det i dette tilfælde skulle have været anvendt ved en scoringsjubel – men det blev så ikke aktuelt.

Så trods Corona og alt: vi kom igang under iagttagelse af diverse forholdsregler, som også så ud til at køre glat.. En ting, som – netop i relation til smittefare – har været oppe at vende i pressen, er, om spyttet på banen (som jo sker uafledigt), skal sanktioneres af dommeren. Her har FIFA været ude med en helt entydig instruks: at spytte efter en modspiller (eller andre) er som hidtil en forseelse til udvisning, men spyttet på banen i kampens hede er ikke dommerens afdeling. Af den simple årsag, at det aldrig kan blive retfærdigt, for selv fire dommere kan ikke holde styr på 22 spilleres mundvand (og har med al respekt også vigtigere ting at tage sig til). Igen vil det være en disciplinær afgørelse, hvis noget forbund skulle have mod på at tage den udfordring op (og uden tvivl med hjælp fra TV-billeder, som vil være lige så tilfældige, afhængig af, hvilken spiller der lige er i fokus). Jeg har godt set, at man i Rumænien har truet med

mellem seks og tolv spilledages karantæne, hvis en spiller spytter under en kamp. Dem om det – men det kan i hvert fald aldrig blive dommerens problem.